

ČTENÍ: 1. SAMUELOVA 1, IZAJÁŠ 46-47, ZJEVENÍ 3-4

„V KOHO VĚŘÍME?“

Dnes začneme číst 1. knihu Samuelovu. Obsahuje takové bohatství informací a poučení! Vidíme zde spojení mezi dobou Soudců a počátkem doby založení Království, nejprve pod Saulem a potom pod Davidem, Božím milovaným.

Naše první kapitola se samozřejmě zabývá Samuelovým narozením. Když čteme tento příběh, není možné, abychom přehlédli podobnost s ostatními významnými postavami Písma. Narození Izáka, zaslíbeného dítěte, bylo výsledkem upřímné Sářiny modlitby. Ke zrození Pána Ježíše Krista došlo kvůli Hospodinovu záměru opatřit našemu světu spasitele. Modlitby Chany a Marie mají mnoho společného, což je znakem toho, že Samuel byl v mnoha ohledech předchůdcem Pána Ježíše Krista.

V našem dnešním čtení nacházíme velmi dojemné vyprávění o tom, jak Chana prosila Boha o dítě, zatímco musela neustále čelit výsměchu Peniny. Všimněme si zajímavé a příznačné skutečnosti, že jejich manžel Elkána dával rodině Peniny díly z oběti, Chaně však dával díl dvojnásobný. Z toho, že dostávala lepší dary než rodina Peniny, je jasné, že ji Elkána upřednostňoval. I její jméno znamená „oblíbená“ a Písmo nám říká, že ji miloval, byla tedy očividně jeho oblíbenou ženou. Všimněme si, že zde nacházíme poslední zmínku o Penině, kromě té, kdy je ve **verši 6** označena jako Chanina protivnice.

Je zcela jasné, že kvůli této lásce panovalo mezi oběma ženami nepřátelství, Chana však byla navíc neplodná. Zapříčinil to Bůh, aby se mohl naplnit Jeho záměr. V mnoha ohledech to byla pro Chanu zkouška. Z tohoto příběhu si můžeme vzít poučení, abychom se zamysleli nad tím, co děláme, když se nám něco nedaří. Když máme problémy, když nesmírně toužíme po něčem, co dopomůže naší spiritualitě k růstu, jak se zachováme? Chanu to přimělo k tomu, aby využila dvojnásobný díl, který dostávala od Elkány, putovala do Hospodinova domu, modlila se k Němu a vznášela k Pánu zástupů úpěnlivé prosby. Hlubokou oně modlitbu vidíme ve **verši 10**; Chana si před Hospodinem vylévala srdce s pláčem a slzami. V tom nám jde příkladem! Sužuje nás břímě starostí? Přednesme jej v modlitbě Hospodinovi! Je zjevné, že si Chana prošla mnoha lety zkoušek, ve stanovený čas však odešla z Rámy do Šílu (což je přízvisko Mesíáše, viz **Genesis 49:10**), do chrámu, kde byl knězem Élí.

Ve **verši 19** nacházíme zmínku o každodenním životě rodiny. Brzy ráno vstali a vykonali bohoslužbu. Jak začínáme své dny? Kdy se modlíme, kdy čteme Boží slovo? Pro Elkána a Chanu byla bohoslužba prioritou; nebyla odkládána na dobu, až se to bude hodit nebo až jim na ni zbude čas. Zamysleme se nad svou vlastní organizací času a pokud je to potřeba, jednejme!

Zde v chrámu, za bedlivého dozoru Élího, slíbila Chana Bohu, že pokud bude mít dítě, daruje jej na celý život Bohu, aby se stalo prorokem a knězem. Nakonec, po diskusi s Élím, ji Élí ujišťuje, že její prosba bude vyslyšena. To jí přinese velkou útěchu a úlevu, neboť nyní vložila svou celou hlubokou důvěru v Boha. Tak bychom se měli cítit vždy, když vneseme přiměřené prosby k našemu Otci skrze Jeho Syna s vědomím, že pokud jsou naše prosby směřovány podle Boží vůle, budou dozajista vyslyšeny.

Chanina modlitba byla v patřičném čase vyslyšena a narodil se Samuel. Jeho jméno ztělesňuje Boží odpověď; znamená „Bůh uslyšel“. Naprosto poslušná slibu, který dala, dítě odstavila a odnesla k Élímu, aby bylo vychováno jako nazír.

Když se zamyslíme nad naším druhým čtením, nad Izajášem 46, zjistíme, že jeho poselství je úplně stejné. Komu by měli lidé důvěřovat? Hospodin je zde skrze Izajáše žádá, aby se zamysleli nad svým životem. Uvědomme si, jak jim Bůh pomohl. Okolní národy, zde konkrétně Babyloňané, jim působily velké problémy, které byly téměř k nesnesení. Jejich břímě bylo tak těžké, že je nutilo sklonit hlavu. Používáme podobný výraz, když jsme obtíženi vahou hříchu, ale autor listu Židům nás nabádá:

„Odhod'me všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo“ (**Židům 12:1**). Můžeme to samozřejmě udělat pouze pomocí modlitby a tím, že si připomeneme Ježíšovu oběť a vložíme důvěru ve všemohoucího, stálého Boha.

Ve **verších 3 a 4** Bůh žádá Izraelity, aby vzali v potaz, co pro ně ve srovnání s nečinným babylónským bohem Nabu a dalšími božstvy oné říše učinil. „*Já jsem vás učinil a já vás ponesu, budu vás nosit a zachráním.*“ Jak krásný to je obraz pro někoho, kdo klesá pod tíhou břemene! Všimněte si oné bezvýhradné péče – ponesu vás, zachráním vás. Nevztahovalo se to jenom na Izraelity, ale vztahuje se to i na nás v těchto posledních dnech. Abychom však mohli čerpat tuto Boží prozřetelnou péči, musíme mu odpovědět tím, že v Něj vložíme svou naprostou důvěru a budeme mu přednášet své problémy v modlitbě.

Záležitosti tohoto světa se zdají být přitažlivé, ale neviditelný Bůh je daleko mocnější než všechny neúčinné „modly“ v našem životě. Izajáš ukázal, jak zbytečné tyto věci jsou, a totéž platí i pro nás. V několika posledních verších kapitoly 46 jsme žádáni, abychom se rozpomněli. Rozpomeňte se, že jsem se o vás staral, vzpomeňte si na minulost a pamatujte na to, že já jsem Bůh. To činíme při našem každodenním rozjímání o Jeho Slově. Závěrečný verš kapitoly 46 nás povzbuzuje svým příslibem nadcházejícího Království. Boží spravedlnost je vpravdě na dosah ruky, když pohlížíme na chléb a víno před námi a čerpáme útěchu z toho, že nebude trvat dlouho a Ten, v němž spočívá naše spása, bude sedět na trůně v Sijónu. Tento slib je jistý a je naší dokonalou nadějí, když vkládáme svou plnou důvěru v našeho Stvořitele.

Když se nyní obracíme k listům třem církvím ve Zjevení 3, vidíme, že slova, která církev nejprve kritizují, jsou rovněž plná naděje. Bude však dobré se nad jejich problémy zamyslet. Dílo v Sardách nebylo dokonalé (řecky – dokončené). Filadelfie je chválena, ač má „nepatrnou moc“, ale zároveň je očividné, že ještě má co zlepšovat.

Laodikea byla vlažná. I přes tyto nedokonalosti jsou církve spolu s námi poučovány, aby se snažily tyto nedostatky, které jim brání v rozvoji, napravit. I my se musíme snažit překonat překážky, které nám stojí v cestě, a život naplněný modlitbou nám pomůže dosáhnout toho, co by mělo být vždy v popředí naší mysli – nadcházející Království naplněné slávou.

Nesmírně nám mohou pomoci právě slova nabádání určená církvi v Sardách. Ve **verši 3** jsme vyzýváni, abychom vzpomínali, přijímali a činili pokání. Stejně poselství jsme četli v Izajášovi! A to je přesně to, co děláme během našeho vzpomínkového přijímání.

Vzpomínáme na lásku Ježíše, který se pro nás obětoval jako dokonalá oběť bez vady a poskvrný. Připomínáme si Boží lásku, s níž nám otevřel cestu ke spáse. Připomínáme si jistotu Ježíšova návratu a založení Království.

Přijímáme symboly chleba a vína jako symboly oné trýznivé smrti a vkládáme v něj svou důvěru, abychom byli posíleni a mohli dále kráčet po své cestě, přidržující se oněch věcí, které nás z Boží milosti zavedou do Království.

A **činíme pokání**, přičemž slibujeme, že se v čase, který každému z nás ještě zbývá, budeme více snažit. V těchto posledních dnech je celá naše naděje upřena na Hospodina a Jeho Syna, jemuž odevzdáváme své životy v neochvějně víře, že Království přichází.

Tyto tři věci nám všem pomohou na naší cestě ke Království. Komu tedy svěřujeme svou důvěru? Odpověď leží před námi na stole!